

Minnen från mitt sångarlif : humoristiska sånger / H 1

81 A Br. 1870

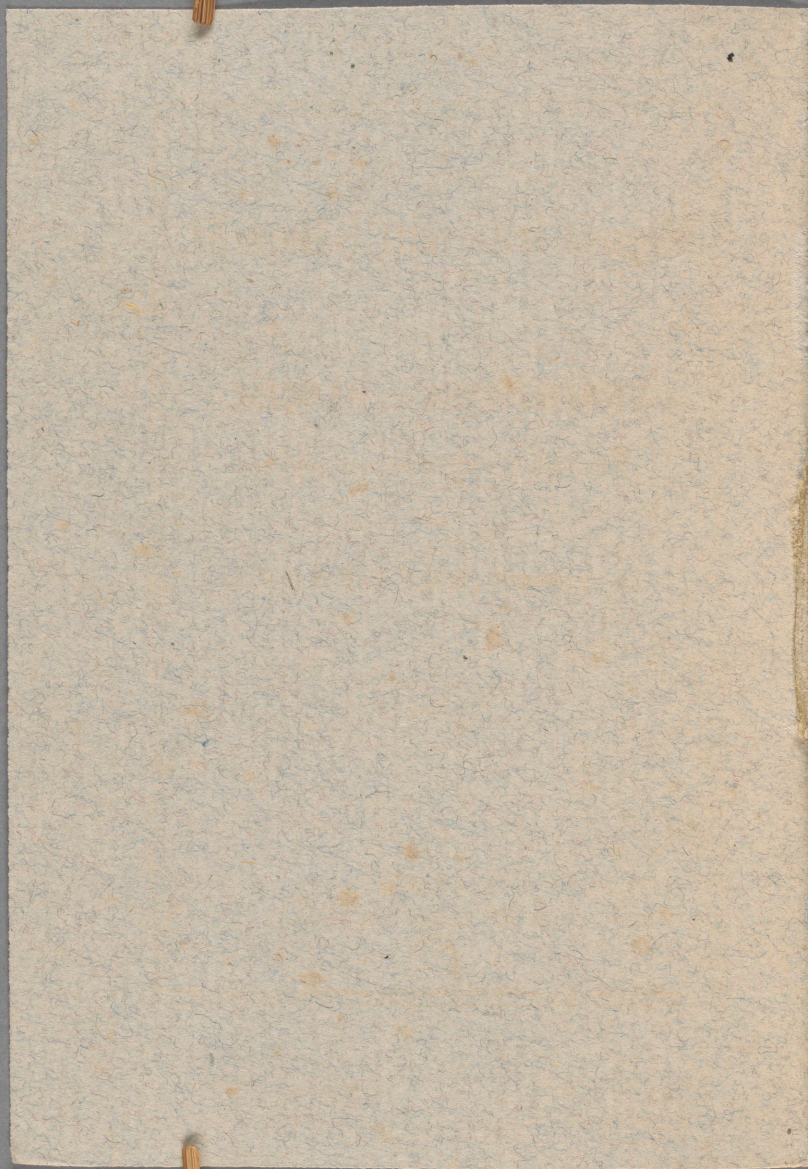
National Library
of Sweden

MINNEN FRÅN
MITT SÅNGARLIF

H. I.

Vitt. No
(Br)
o
1870

Uslun
1870

Minnen från mitt Sångarlif.

HUMORISTISKA SÅNGER,

samlade, föredragna och utgifna

af

en gammal LUFT-PAPPA.

1:a häftet.

MALMÖ,

C. A. ANDERSSON & COMP.,
1870.

H. 2 med titel: se En Samling Småtreffliga
Verser. 2:a häftet. Malmö
1871

Leinen tren mit 28gallie

WIRTSCHAFTLICHES

Handwerk

LEINEN TRENN MIT 28GALLIE

1870

LEINEN TRENN MIT 28GALLIE
1870

Norrlands-Punschen.

Jag minns ett land, der långa vinterqvällen
I mörkblå burnus står så hemsk och kall;
Der snöen polkade på höga fjellen,
Och nordan brottades med björk och tall;
Der man var glad att krypa under fällen
När Bore slog i knuten så det small;
Der isen låg tre alnar tjock på vågen
Och drifvan stångades med himlabågen.

Jag minns en ljuslätt punsch som värmdde magen
När lappmudd emot kölden ej förslog;
Och solen torde knappt på hela dagen
Sin näsa sticka öfver nordanskog;
Der ulfven tjöt de vemodsfulla slagen
Och det var godt att träffa på en krog,
Der man till tröst vid brasan uppå hällen
Åt tunnbröd och surströmming hela qvällen.

Jag minns det gamla Hernösand och dalen
Med vårdkasberget i den lugna vik,
O! står han kvar ännu, den gamla salen,
Hos Beckström med sin loekande butik;
Der mången gång jag såg uti pokalen
Hur mitt förstånd sjönk under all kritik,
Man stundom derifrån gick oförmögen,
Men gick det bra, då gick man in på flögen.

Jag minns de många krogar utan ända
Dem nykterheten ej ha skurit kring;
Man Roslings kände, och man Stenholms kände
Om Wieselgren man visste ingenting;
Hvarthän jag sedan mig i verlden vände
Var Norrlands-punschen bäst på jordens ring.
Kom broder följ dit upp till nordanlanden
Der kan man få en ärlig tår för tanden.

Symaskinen.

Mel.: När månan vandrar på himlen blå.

Förr sydde damerna jemt för hand
Och riktigt knopgöra vadet,
När flickan stack på en trädrätt rand
Hur lätt i vinklar ej bar det.

Men hur hon sydde, fick fingrar ömma
Hon för sin sömnad ej kunde drömma
 Sig en maskin.

Men knappast nämnd förrän den blef känd
Och fanns så präktig att vara,
Nyfikenheten blef riktigt spänd
Och kunde annat ej vara.
Af täcka könet, med mycken värma
Omfattad blef den, och alla svärma
 För den maskin.

En symamsell af en svag natur
Kan ej sin saknad regera,
Hon har ej mynt, men hon kan ha tur
Och börjar så annonsera:
Om någon herre ett lån vill skänka
En fattig flicka som börjar tänka
 På en maskin.

Om Singers äkta, frun läst en dag
Hon kan annonsen citera,
Att göra gubben för saken svag
Hon kan allt annat cidera.
Hon knud' umburit den sista schalen

Och gubben måste, ty frun är galen
I den maskin.

Vid ett Prest-kalas.

När en prest fått pastorat
Plägar han att börja dricka,
Och om han blott är parat
Tar han sig en flicka.
Ömsom vid krögar- och altardisken,
Spisar han själar och super på fisken,
Omvänder syndare, skriftar sin fru,
Så gör alla så gör du, så gör många prester nu.
Sin adjunkt på läsförhör
Och till sjuka plär han skicka,
Men när någon bröllop gör
Der det vankar dricka,
Då är hans vördighet sjelf på kalaset,
Läser till bordet och fyller i glaset,
Gömmer i fickan konfekt till sin fru,
Så gör alla o. s. v.

Pastorn lockar sina får
Ut på troens mark att beta,
Sjelf med saxen bland dem går,

Klipper helst de feta;
Och om han klipper dem så att det svider,
Bräker ej fåret, men tiger och lider,
Lemnar sin ull till hans spinnande fru,
Så gör alla o. s. v.

Fredagskvällen tager han
Sin postilla ned af hyllan,
Lägger sedan hvad han kan
Till predikan fyllan.
Håller sig tappert med Petterssons afvel,
Skriker om eld, tandagnisslan och svafvel.
Spisar sin skinka och kål med sin fru,
Så gör alla o. s. v.

Lördagseftermiddagen
Han hos länsman plär passera
Der med häradsskrifvaren
Djupt politicera,
Spela sitt bräde och löspengar knipa,
Dricka sitt hembrygda, röka sin pipa,
Hemkommer full till sin vakande fru,
Så gör alla o. s. v.

Sen när han podager fått
Och kolik af elakt väder,

Vandrar han i skinnkalott
Hem till sina fäder;
Biskopen sjelf håller tal öfver liket,
Ger honom pass till det himmelska riket,
Får sina hundrade, tröstar hans fru,
Så gör alla o. s. v.

Drickom alla prestens skål
Men förnämst af alla prester,
Hans som här med bål på bål
Fägnat sina gäster;
Må han förent med sin älskade flicka,
Dricka och älska och älska och dricka,
Aldrig behöfva att ta sig adjunkt,
Pastorns skål, och dermed punkt.

Moder och Dotter.

- M.* Nå flicka har du gjort, som jag dig sagt,
Har bommen du hvar qväll för porten lagt?
- D.* Det glömde jag.
- M.* Nå flicka har du gjort som jag dig sagt,
Och läst din aftonbön sen du dig lagt?
- D.* Det glömde jag.

M. Nå flicka har du gjort som jag dig sagt,
Har du mot honom hållet dig på vakt?

D. Det glömde jag.

M. Du vet att jag vill inte veta om,
En sådan friare i fattigdom.

D. Det glömde jag.

M. Du vet att han är oförsynt och djerf,
Du vet att kärlek leder till förderf.

D. Det glömde jag.

M. Du lät väl honom inte slippa in
När jag var borta? skammen blifver din.

D. Det glömde jag.

M. Du har väl honom inte kyst ändå?
Det är det värsta du kan finna på.

D. Det glömde jag.

M. Du har väl, Jag törs knappast tala ut,
Du har väl icke, Hvad tar det för slut?

D. Det glömde jag.

M. Jag får då aldrig annat af din mund
Men säg, du bad väl honom gå på stund?

D. Det glömde jag.

Guanon.

Mel.: Chör ur "Röfvarbandet."

I våra dagar rationelt
Sitt jordbruk man bedrifver,
Man göder sina åkerfält
Med ständigt ökad ifver,
Och medlet, som man nyttja plär,
Det lilla vackra namnet bär
Guano, guano, tra lalalalala.

Man genom Herrar Gibbs & Son
Kan varan importera,
Och den från öar långt härifrån
Sig låter transportera,
På dessa öar immerfort,
I tusen år små foglar gjort
Guano, o. s. v.

Hvad låga kan af gnistan bli
Af bagatell Campagnen,
Det utaf kriget lärde vi
Emellan Peru, Spanien,
Hvad hvar det som i vägen kom,
Och hvad var det de gräla om?
Guano, o. s. v.

Till en cigarrbutik jag gick
Att något fint, fint söka,
För öre, Tjugofem jag fick
Mig en cigarr att röka,
Det stod af prima qualité,
Jag rökte, men det var, o ve!
Guano, o. s. v.

Bland herrar statsmän finnas de
Med hufvuden så klara,
Och talare, så präktige
Att goda ting försvara,
Men många finnas som minsann
Om hvilkas tal man säga kan
Guano, o. s. v.

Kanaln som flyter kring vår stad
Dess make får man söka,
Man bör för den ju vara glad
Den skall vår trefnad öka,
Den sprider ut en fin parfym,
Som sägs att vara extrafin.
Guano, o. s. v.

Om hundra år.

Om jag någon gång, som likväl sällan händer,
Tar ett glas förmycket, så att jag blir full,
Och mig kryssar fram på gator och i gränder
Och till allmänt löje, ofta drumlar kull;
Reser jag mig lugnt, och tänker när jag går:
Hvad gör det i alla fall om hundra år.

Har jag litet skuld och björnarna orera
På allt möjligt sätt allt under vänskapssken,
Och min goda ursäkt de ej respektera
Men de ha ett hjerta, hårdare än sten;
Sätt mig då på bysis, bara rullan går
Hvad gör det o. s. v.

Men ifall jag tänker skulderna reglera
Och fördenskull söker upp ett rikt parti,
På en million och kanske något mera
Och på allvar börjar på mitt frieri;
Tänker jag så här, i fall jag korgen får:
Hvad gör det o. s. v.

Om jag i en sjukdom, mycket svår kanhända
Helt oskyldigt faller, som lätt hända kan,
Och jag nödgas då till läkaren mig vända

Och han mig förbjuder dricka som en ann',
Säger jag till honom: Nej, min vän, gutår!
Hvad gör det o. s. v.

Äran bleknar bort och storheten försvinner,
Planer gå i rök och luftsloft ramla ner;
Afunden dör ut och kärleken förbrinner,
Hatet dunstar bort och skulder finns ej mer;
Glaset har gått sönder, bålen sprucken står,
Inom knappt en tid af kanske hundra år.

Den Tunghörde.

I de store stæder der gaar det galant,
Hvo ved hvem der Elskovshoteller opfandt.
:||: Hvor mangen har hentet et Minde der fra,
Jag kan ikke høre hvad hvar det de sae? :||:
Saa mangen en dame paa gaden man seer,
Der løfter paa kjolen til Herrerne leer,
:||: Som gjerne vil selskab om aftenen hae,
Jeg kan ikke o. s. v. :||:
En Pige en nymodens Yngling faar fat,
Ham er en kjærne thi ham solder hver Nat.
:||: Han synger saa lystigt om tralalala,
Jeg kan ikke o. s. v. :||:

En Jordmoder haver et værelse som
Beboes af en svagelig Dame helt from,
:||: Omsider i Løndom hun bliver Mama,
Jag kan ikke o. s. v. :||:

For Sundhed jo Damer paa landet de taer,
De stakler de gjöre, af dem selv kun lidt nar,
:||: De reiser fede der hen, kommer magre der fra,
Jag kan ikke o. s. v. :||:

To damer de sidde og tale som saa,
Ak — en Yngling mig elsker, som vidstnok kun faa,
:||: Om du blir korpulent mon han glemmer dig da,
Jag kan ikke o. s. v. :||:

En elsker sig kold, og en anden sig varm,
En tredie sig riig, og en fjerde sig arm,
:||: En femte paa Credit, vil Kjærlighed hae.
Jeg vil ikke höre hvad var det de sae. :||:

Adam og Eva.

For tusentals Aar, Der hæntes en gang,
At Adam blev skabt, tre Allen lang.

Saa togs der et Riben af Adam ud,
Og lavedes deraf den smukkeste Brud.

Og da nu Her Adam fik Fröken Eva at see,
Saa försögte han strax sig ret höflig at tee.

I Haven der stod der et Æbeltræ smukt,
Men af dets Frukt fik der ei blive Plukt.

Men Eva var fiffig, og slet ikke dum,
Hun putted ett Æble I Adams Mund.

Og Adam ham aad saa det var en Lyst,
Og trykked sin Eva saa ömt til sit Bryst.

I Luften da hörtes et Torden og Lyn,
Det var för dem Begge et gruelig Syn.

De skammet dem begge, og Eva især,
De saa at der fantes kun Figenblade der.

Og Adam blev flau saa det var en gru,
Af angst vred han næsten sine Hænder itu.

Af Fortvivelse hængte han sig ganske vidst,
Og reiste saa til Amerika tilsidst.

Og hvem der vil see Fröken Eva igjen,
Maa reise til Hamburg til Schwieger-Strasse hen.

